

„Hmmm,“ zabručel Carella.

„Tomu maníkovi bylo sto dva let. Vlastně měl akorát narozeniny.“

„To si děláš srandu, ne?“

„Nedělám. Někdo ho zastřelil, zrovna když krájel dort. Von spad rovnou do něho, sakra, bylo na něm sto tři svíček, jedna jako navíc za další rok, to se tak dělá, znáte to. A chlap byl na místě tuhej.“

„Kdo to udělal?“ zajímal se Hawes.

„Jeho matka,“ odvětil Forbes.

Nastalo krátké ticho, načež Hawes namítl: „Ale neříkals, že tomu chlapovi bylo sto dva?“

„Přesně tak,“ potvrdil Forbes.

„Tak kolik bylo tý jeho mámě?“

„Sto osmnáct. Vdávala se v šestnácti.“

„A proč ho zabila?“

„Nemohla se snýst s jeho ženou.“

„Aha. Takže on měl ženu, jo?“

„Jasně.“

„A kolik bylo jí?“

„Sedmadvacet.“

„Tak to jdi do háje,“ řekl Hawes.

„On si myslí, že si dělám srandu,“ dloubl Forbes loktem do Phelps.

„Ne, to je vážně fakt,“ rozesmál se Phelps.

„To víte, u nás na vraždách zažijete všechno možný,“ řekl Forbes.

„To vidím,“ odušil Hawes.

Phelps se podíval na hodinky. „No, už bysme měli běžet,“ prohodil. „Tak nás, kluci, informujte, oukej?“

„Ve třech kopiích, oukej?“ dodal Forbes.

„To mě překvapuje, že jste v takový zimě vůbec vylezli ven,“ podotkl Carella.

„Zas taková zima není,“ na to Forbes. „Hochu, u nás na vraždách máš někdy den, že bys zmrzl.“

„Poslechněte, chlapi,“ napadlo jakoby zničehonic Hawese, „tak co kdybyste si ten případ rovnou přebrali?“

„Kdepak,“ odmítl Forbes.

„Nesmíme,“ dodal Phelps.

„Proti předpisům,“ řekl Forbes.

„Vražda se musí vyšetřovat na okrsku, na kterém byla oznámená,“ vysvětlil Phelps.

„Jasně, ale –“

„Kdepak.“

„Mě jenom napadlo,“ řekl Hawes, „že když máte ty zkušenosti s geriatrickejma případama, tak byste možná –“

„Co? S jakejma případama?“

„No s geriatrickejma,“ opakoval Hawes.

„Jakej Garry?“

„Ale nic, to byl jenom takovej nápad,“ mávl rukou Hawes.

Carella koutkem oka zahlédl, jak na něj mává strážník u schodů.

„Promiňte,“ omluvil se a spěšně vyrazil za kolegou. „Co se děje?“ zeptal se.

„Steve, venku jsme chytli chlápka. Potloukal se tamhle v průchodu mezi barákama jen tak, nalahko. V tomhle počasí člověk přece neběhá venku s krátkým rukávem, chápeš? Venku je pět nad nulou.“

„A kde ho máte?“ ptal se Carella.

„Zadrželi jsme ho nahoře.“

Carella se otočil a gestikuloval směrem k Hawesovi. Ten opustil policisty z oddělení vražd a vydal se k němu.

„Co se děje?“

„Strážníci našli v průchodu mezi tímhle a vedlejším domem tuláka. Jenom v krátkém rukávu.“

„Ajaj,“ na to Hawes.

Muž, jehož přistihli, jak brouzdá sem a tam v průchodu, byl obrovský černoš, který měl na sobě jen u krku rozepnutou bílou košili a montérky s lacem. Měl velmi tmavou kůži a velmi zlověstný pohled. Přes kořen nosu se mu vinu-